



زنان ایران بهای آزادی را می پردازند

فوریه - مارس ۲۰۱۸

گزارش ماهانه
کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت ایران



زنان ایران بهای آزادی را می پردازند

مقاومت زنان ایران در زندانها همه خبرهای فوری و مارس را تحت الشعاع قرار داد. در صدر همه آنها ادامه اعتصاب غذای زندانی سیاسی گلرخ ابراهیمی ایرایی و مقاومت سرسختانه او و هم بندش آتنا دائمی قرار داشت.

خانم ایرایی بعد از ۶۲ روز اعتصاب غذا در اعتراض به تبعید غیرقانونی به زندان مخوف قرچک و نقض اصل تفکیک جرائم به حال اغماء افتاد و خواستار بازگشت به بند زنان اوین می باشد.

کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت ایران با صدور یک فراخوان از سازمانهای مدافع حقوق بشر و حقوق زنان خواست برای نجات جان گلرخ ایرایی و آزادی بی قید و شرط وی اقدام فوری به عمل آورند.

گلرخ ایرایی و آتنا دائمی



خانم ایرایی که یک نویسنده و فعال حقوق بشر می باشد به خاطر نوشتن یک کتاب منتشر نشده درباره مجازات بیرحمانه سنگسار، به شش سال حبس تعزیری محکوم شده است.

همسرش آرش صادقی، که او نیز که فعال حقوق بشر است و در حال سپری کردن ۱۹ سال حکم زندان خود می باشد، با یک اعتصاب غذای ۷۲ روزه به بازداشت غیرقانونی همسر خود اعتراض کرد و خواستار آزادی او شد.

این زوج زندانی با کسب حمایت داخلی و بین المللی رژیم را وادار به آزادی خانم ایرایی نمودند. با این همه نیروهای امنیتی وی را روز ۳ بهمن ۹۶ مجدداً دستگیر کرده و وعده دادستان را نقض کردند.

خانم ایرایی در تمام دوران اسارت خود علیه بی عدالتی های رژیم سخن به اعتراض گفته است که آخرین مورد آن یک نامه سرگشاده مورخ ۱۹ دیماه در بجهت قیام سراسری با خواسته سرنگونی رژیم بود.

او جوانان ایرانی را به ایستادگی و پرداخت بهای آزادی فراخواند. وی در بخشی از نامه خود نوشت، « بساط عیش و سجاده سالوسی شان بر چیده خواهد شد اگر آگاهانه پای در مسیر بگذاریم و اگر واقع بینانه باور کنیم ره دراز است و پرهزینه و حریف قدر. بی شک هر دست آوردی هزینه ای خواهد داشت. اگر به آزادی از بند استبداد می اندیشیم، اگر می خواهیم گدای حق خود در خاک میهن و بر سفره خود نباشیم باید هزینه های این مسیر صعب العبور را (که به تجربه می دانیم حبس و شکنجه و آماج گلوله قرار گرفتن و محارب شناخته شدن را در بر می گیرد) هوشیارانه بسنجیم و هراسی از سختی های راه نداشته باشیم. باور کنیم هر ترسی ریختنی ست، هر خواسته ای دست یافتنی ست و هر دیوار ظلم و جوروی در هم شکستنی ست.»

در عکس العمل به این فراخوان بود که رژیم از او و زندانی همبند وی [آتنا دائمی](#) که نامه سرگشاده مشابهی چند روز قبل تر منتشر کرده بود، دست به انتقام گیری زد. دادستان اوین با یک پرونده سازی جدید علیه دو زندانی سیاسی آنها را پنج بار برای بازجویی احضار کرد.

بالاخره در تاریخ ۴ بهمن ۹۷، این زندانیان مقاوم با زور برای بازجویی به بند دو الف اوین برده شدند و در واکنش به مقاومت سرسختانه آنها، مورد ضرب و شتم واقع شده و به طور غیرقانونی به [زندان مخوف قرچک در ورامین](#) منتقل شدند.

گلرخ ایرایی و آتنا دائمی خواستار بازگشت به اوین شدند و قبل از اینکه در اعتراض به نقض اصل تفکیک جرائم و تبعید غیرقانونی شان به قرچک، دست به اعتصاب غذا بزنند یک مهلت ۱۰ روزه مشخص کردند.

سپس در روز ۱۴ بهمن ۹۷ [اعتصاب غذای](#) خود را شروع کردند و در تاریخ ۲۱ بهمن آن را تبدیل به [اعتصاب غذای خشک](#) کردند. وضعیت این دو زندانی به دلیل شرایط بد زندان به سرعت رو به وخامت گذاشت.

آتنا دائمی که در اسفند و فروردین به مدت [۵۴ روز در اعتصاب غذا](#) بود روز ۲۶ بهمن ۹۶ به [اعتصاب غذای خود پایان داد](#) و گفت، «تا بمانم و چون خار در چشم دشمنانم باشم.»

وی در یک پیام صوتی گفت، «خود را خسته نکنید چرا که هرگز از مواضع کناره گیری نخواهم کرد. به خاطر جرم مرتکب نشده از هیچکس عذرخواهی نخواهم کرد چرا که به عنوان یک انسان حق آزادی بیان و عقیده و اعتراض دارم و هیچکس نباید مرا از حقوقم محروم کند. به شما خواهم گفت هر روز عدم استقلال در قوه قضائیه و ظلم و بی عدالتی را به گوش جهانیان خواهم رساند و هر روز قوانین خودتان را که توسط خودتان نقض می شود در گوش تان فریاد خواهم زد. خانواده ام را مورد ضرب و شتم قرار دادید و بازداشت کردید. باشد منتظر عواقب این وحشیگری بمانید.»

وضعیت خانم ایرایی در زندان قرچک به سمت وخامت رفته است.

زندان قرچک یک مرغانی از دور خارج شده است که صدها زن متهم به جرائم خشونت بار در آن نگهداری می شوند. شرایط زندان به شدت زیر استانداردهای حداقل سازمان ملل برای رفتار با زندانیان (قوانین نلسون ماندلا) قرار دارد. شکایات رایج در رابطه با زمینهای آلوده به ادرار، فقدان تهویه، تأسیسات ناکافی و غیربهداشتی، رواج بیماریهای واگیردار، کیفیت بد غذا که حاوی سنگ و همچنین آب (آشامیدنی) شور می باشد.

روز اول اسفند خانم ایرایی و خانم دائمی [از تماس با خانواده های خود محروم شدند](#) و می توانند تنها یک بار در هفته در حضور مأمورین زندان تماس داشته باشند. شرایط آنها شبیه شرایط انفرادی است و اجازه ترک بند را نداشته و کسی نیز اجازه دیدار با آنها را ندارد.

شورای ملی مقاومت ایران با صدور یک فراخوان مورخ دوم اسفند ۲۰۱۸ از سازمانهای مدافع حقوق بشر و حقوق زنان خواست تا با اتخاذ اقدامات فوری و مؤثر جان دو زندانی در حال اعتصاب غذا یعنی خانم گلرخ ایرایی و آقای سهیل عربی^۱ را که در خطر قرار دارند، نجات دهند.

عفو بین الملل در تاریخ ۱۸ اسفند ۹۶ با صدور بیانیه ای در رابطه با وضعیت گلرخ ایرایی به شدت ابراز نگرانی کرده و خواستار آزادی فوری او و آتنا دائمی گردید.

به نوشته عفو بین الملل، «گلرخ ابراهیمی ایرایی که به مدت ۳۵ روز در اعتصاب غذا می باشد، در وضعیت جسمی وخیمی به سر می برد. طی هفته گذشته بدون رضایت او سرم به وی وصل کردند و برخی از اوقات او قادر به حرکت نبوده است. وی دچار انقباض و تورم شدید عضلات می باشد که به تأیید پزشک از عواقب اعتصاب غذا است».

فیلیپ لوتر، مدیر تحقیقات عفو بین الملل در خاورمیانه و شمال آفریقا، گفت، «ما به شدت نگران گزارشات از زندان شهر ری هستیم که حاکی از هدف قرار دادن و تشدید بدرفتاری با گلرخ و آتنا می باشند. اولاً که آنها نباید اصلاً زندانی می شدند و حالا به نظر می رسد که مقامات ایرانی عمداً آنها را به دلیل فعالیت اعتراضی و استمرار دفاع از حقوق بشر حتی در پشت میله های زندان، هدف رفتار بیرحمانه، غیرانسانی و تحقیرآمیز قرار می دهند».

خانم ایرایی و خانم دائمی در اصل در بند قرنطینه محبوس بودند ولی مجدداً در تاریخ ۲۱ اسفند مورد ضرب و شتم قرار گرفته و به زور به بند مادران منتقل شده اند که محل نگهداری زنان باردار و حدود ۲۰ کودک است که همراه با مادرانشان در زندان هستند. با توجه به وضعیت سلامتی گلرخ ایرایی که در اعتصاب غذا می باشد، بند مادران موجب وارد آمدن فشار بیشتر به وی می باشد.

حاج مرادی، دادیار اوین که مسئول نظارت بر وضعیت زندانیان سیاسی است، به خانواده های زندانیان گفته است که گلرخ حتی اگر بمیرد به زندان اوین بازگردانده نمی شود. سایر گزارشات حاکی از آن است که دستور انتقال باید از سوی دادستان تهران جعفری دولت آبادی صادر شود.

روز ۲۴ اسفندماه ۹۶، رئیس زیرکمیته حقوق بشر پارلمان اروپا آقای پیر آنتونیو پانزری در رابطه با بازداشت دو زن مدافع حقوق بشر در ایران ابراز نگرانی جدی کرد و خواستار آزادی فوری آنها گردید. او گفت که آنها در حال سپری کردن احکام زندان طولانی و ناعادلانه می باشند که فقط به خاطر فعالیت مسالمت آمیز در دفاع از حقوق بشر به آن محکوم شده اند.

او در بیانیه خود نوشت، «لازم است گلرخ ابراهیمی ایرایی و آتنا دائمی به فوریت از مراقبت و رسیدگی کافی پزشکی برخوردار شوند چرا که وضعیت آنها به دلیل اعتصاب غذای طولانی و بدرفتاری، از جمله آزار و اذیت و حملات فیزیکی قبلی از سوی سایر زندانیان و نگهبانان، بسیار وخیم و شکننده است. من از مسئولین زندان و مقامات ذیربط می خواهم آنها بتوانند به طور مرتب با

^۱ زندانی سیاسی سهیل عربی به خاطر اعتصاب غذا و اعتراض به انتقال غیرقانونی آتنا دائمی و گلرخ ایرایی به زندان قرچک به زندان تهران بزرگ یا فشافویه تبعید شد. او در آستانه تحویل سال نو بعد از ۵۵ روز به اعتصاب غذای خود پایان داد. او در زندان در حالی که در اعتصاب غذا بود به شدت مورد ضرب و شتم قرار گرفت و ظن آن می رود که در اثر شدت ضربات به سر دچار ضربه مغزی شده باشد.

مادر آقای عربی، خانم فرنگیس مظلوم، برای نجات جان پسرش اعلام کارزار کرده ولی موفق به کسب آزادی او و یا حتی ملاقات وی نشده است.

خانواده شان تماس داشته باشند از جمله ملاقات در زندان و تماسهای تلفنی. همچنین از مقامات می خواهیم برای بهبود وضعیت شرایط بازداشت و تأسیسات زندان شهرری اقدامات فوری به عمل آورند.»

روز ۲۸ اسفند ۹۶، [چهار کارشناس](#) ملل متحد با صدور یک [اطلاعیه](#) در ژنو «در رابطه با استمرار هدف قرار گرفتن مدافعان حقوق بشر در ایران، از جمله گزارشهای مربوط به دو زن شناخته شده مدافع حقوق بشر که در حبس مورد ضرب و شتم قرار گرفته اند» ابراز نگرانی شدید کردند.

بنا به این اطلاعیه «بنا به گزارشات رسیده روز ۲۱ اسفند (۱۲ مارس)، دو مدافع به دنبال یک مزاحمت به وسیله گاردهای شورش مورد ضرب و شتم قرار گرفته و سپس به بند عمومی زندان منتقل شده اند.»

کارشناسان در اطلاعیه خود خاطرنشان ساختند، «ما تلاش کردیم در رابطه با این موضوع با مقامات دیالوگ برقرار کنیم اما فایده ای نداشته است. ما خواستار آزادی بلافصل آتنا دائمی و گلرخ ابراهیمی ایرایی و آزادی همه کسانی هستیم که به خاطر استفاده از حق آزادی بیان و تجمعات مسالمت آمیز در زندان به سر می برند.»

کارشناسان از مقامات خواستند با انجام یک تحقیقات درست و بیطرفانه در رابطه با اتهام ضرب و شتم، تضمین کنند که در رابطه با چنین اعمالی پاسخگویی وجود داشته باشد.»

در زمان انتشار این ماهنامه، گلرخ ایرایی در حالت اغماء به سر می برد و ظاهراً به دلیل حالت تهوع و بالا آوردن زردآب و صدمه دیدن کیسه صفرا، به بیمارستانی در نزدیکی زندان شهرری (قرچک) منتقل شده است. اسم بیمارستان هنوز اعلام نشده است. هیچ خبری از خانم ایرایی بعد از بستری شدن وی وجود ندارد و به استعلام خانواده او پاسخی داده نشده است.

مریم اکبری منفرد



یکی دیگر از خبرسازان مریم اکبری منفرد بود که از پشت میله های زندان یکی از قضات بدنام رژیم آخوندی به نام صلواتی که او را به ۱۵ سال حبس محکوم کرده است مورد نکوهش قرار داد.

[مریم اکبری منفرد](#) با یک نامه سرگشاده شدیدالحن که در آن جنایات سالیان حاکمیت ملایان ردیف شده بود واکنش نشان داد و گفت، «آن کس که در مقام عفو دادن است من و هموطنان در زنجیریم هستیم.»

در بخشی از این نامه که روز ۱۰ فروردین منتشر شده آمده است، «در آن محیط تاریک که کمترین روزنه ای از آزادی و عدالت دیده نمی شد نسلی پشتاز، نسلی که به تملک در آوردنی نبود ماهیت ضد انسانی و قرون وسطایی این حاکمیت را برملا ساخت. سلام بر شهیدان راه آزادی، شهیدان دهه ی شصت، شهیدان قتل عام ۶۷ که بذره های اعتراض و مقاومت را در جامعه ایران فشانند و چنان رستاخیز عظیمی برپا کردند که دنیا در مقابل عظمت آن سر فرود می آورد.»

کشتار جمعی ۶۷ بنیانی شد برای برقراری یک نظام اعدام و چرخه ی بی وقفه ی اعدام و اجرای آن تا به امروز؛ جمهوری اسلامی جز قتل و غارت و خون ریزی هیچ چیز برای ایران و ایرانی به ارمغان نیاورد؛ به یغما بردن ثروت ها و منابع کشور، بانک های ورشکسته، صندوق های بازنشستگی ورشکسته، سفره های خالی مردم، اقتصاد فلج شده کشور...

در بحبوحه ی این همه افلاس و بدبختی که آغاز پایان خود را احساس کرده اند می خواهند با دریچه ی عفو سرپوش بگذارند به این همه سال ظلم و با فریب عفو پاک کنند آنچه را بر ملت ایران روا داشته اند.

آنچه در این مکتوب خلاصه مطرح کردم در جواب ابوالقاسم صلواتی بود که در آخرین مراجعه همسر من به ایشان گفته بود پیگیری می کند ببیند نام اش در لیست عفو است یا نه.

پر غرور و شعله ور با دلی سرشار از نشاط بعد از ۹ سال زندانی که تک تک لحظه هایش را به آغوش می کشم نه تنها دادخواه خون خواهر و برادرانم می باشم، نه تنها دادخواه تمام زندگی ام که از من به یغما بردید می باشم، بلکه دادخواه ۹ سال زندگی کودکانم که از آنها دریغ داشتید و لحظه های کودکانه شان را به یغما بردید نیز هستم و خواهم بود. پس آن کس که در مقام بخشیدن و عفو دادن است من و هم وطنان همیشه در زنجیر هستیم.

«با تمامی عشق و ایمانم، گرمترین درودهای خود را به شهدای راه آزادی، شهدای قیام دی ماه آن گواهان صدق و فدا و پایداری تقدیم می کنم.»

مریم اکبری همچنین با اعلام سه روز اعتصاب غذا با گلرخ ایرایی اعلام همبستگی کرد و از مجامع بین المللی و حقوق بشری خواستار اقدام برای نجات جان گلرخ گردید.

خانم اکبری در نامه سرگشاده خود از بند زنان زندان اوین خطاب به خانم ایرایی نوشت، «شاید سخت، شاید دردمندانه، شاید رنج آور ولی بدون شک به درستی زندگی خواهیم کرد؛ ما بر این درد پیروز خواهیم شد. آزادی امروز یک روز به ما نزدیک تر شده است.»

مادران زندانیان سیاسی

مادران زندانیان سیاسی نیز به خاطر فرزندانشان ایستادگی کردند.

خانم دایه شریفه ۱۳ بهمن ۹۶ به اداره اطلاعات سنندج احضار شد و برای همکاری برای درهم شکستن اعتصاب غذای فرزندانش تحت فشار قرار گرفت. فرزندان دایه شریفه، زندانیان سیاسی رامین و افشین حسین پناهی به ترتیب به اعدام و ۸ سال حبس محکوم هستند.

دایه شریفه در پاسخ به ماموران وزارت اطلاعات گفت: بچه های من به حکم

های ناروا محکوم شده اند و در حق آنها ظلم بزرگی شده و اگر حکومت هم جواب آنها را ندهد، من و پدرشان در مقابل اداره اطلاعات سنندج خود را به آتش خواهیم کشید.



خانم فرنگیس مظلوم نیز برای نجات جان فرزندش یک کارزار به راه انداخته است. او به تظاهرات و اعتراض در مقابل زندانها، مجلس و سایر اماکن فراخوان داده است تا برای آزادی پسرش، سهیل عربی، به مقامات فشار وارد بیاورد. سهیل عربی یک وبلاگر است که به خاطر نوشتن مقاله علیه عملکردهای ناعادلانه رژیم زندانی شده است.

اعتراضات زنان

سایر نمادهای مقاومت زنان ایران در شرکت آنها در اعتراضات ضدحکومتی بوده است. آنها رویهمرفته حداقل ۵۵ اعتراض و تظاهرات در فوریه و مارس برگزار کرده اند.

روز جهانی زن



در روز جهانی زن، ۸ مارس - ۱۸ دی ماه ۹۶ - زنان ایران برای اولین بار بعد از ۳۹ سال به خیابانهای تهران رفتند و در مقابل وزارت کار یک تظاهرات اعتراضی برپا کردند.

آنها پلاکاردهایی در دست داشتند که بر روی آنها نوشته بود: نه به تبعیض جنسیتی؛ نه به قانون تبعیض کار؛ دستمزد عادلانه و برابر برای زنان؛ آزادی، برابری، عدالت.

نیروهای سرکوبگر به خصوص لباس شخصی‌ها و مزدوران زن که قبل از این تجمع، در محل و در حالت آماده باش بودند، برای جلوگیری از شکل‌گیری این تجمع و پراکنده کردن جمعیت، آنها را وحشیانه مورد حمله قرار دادند و با باتون و شوکر مضر ویشان کردند. حداقل ۵۹ زن و ۲۵ مرد دستگیر شدند و متهم به «اقدام علیه امنیت ملی» شدند.

دستکم ۱۴ تن از زنان دستگیر شده به زندان قرچک ورامین منتقل شدند جایی که از دسترسی به آب و مواد بهداشتی محروم بودند.

مهشید پوراسدی فارغ‌التحصیل فلسفه دانشگاه علامه، مرضیه امیری دانشجوی علوم اجتماعی دانشگاه تهران و عاطفه خسروی کادر درمانگر در بند عمومی زندان قرچک ورامین محبوس شدند.

دبیرخانه شورای ملی مقاومت ایران با صدور اطلاعیه ای از سازمانهای بین‌المللی خواستار محکومیت حمله به زنان و اقدام فوری برای آزادی دستگیرشدگان گردید.

تظاهرات در اهواز

هزاران زن در اوائل فروردین ماه در تظاهرات اعتراضی در اهواز شرکت کردند.

این اعتراضات که از روز ۸ فروردین ۹۷ آغاز شد و چندین روز ادامه داشت علیه رویکرد نژادپرستانه تلویزیون حکومتی علیه اعراب ایران بود.



معترضان با پوشیدن لباس عربی و سر دادن شعارهایی به زبانهای عربی و فارسی، خواستار استعفای رئیس صدا و سیما و حکومتی در خوزستان، عذرخواهی مدیران این شبکه از شهروندان عرب در خوزستان و همچنین توبیخ عوامل برنامه مزبور شدند.

حداقل دو زن به نامهای عایشه و خدیجه نیسی در میان صدها تن که در این اعتراضات در شهرها و روستاهای سراسر استان دستگیر شدند شناسایی شده اند.

زنان یارسان

دستکم ۷۰ تن از زنان دراویش به زندان قرچک برده شدند. آنها در میان دستگیرشدگان در جریان سرکوب اعتراضات دوشنبه شب ۳۰ بهمن دراویش در تهران بودند که تا صبح اول اسفند طول کشید. آنها مورد ضرب و شتم قرار گرفته و بند ۳ قرنطینه منتقل شدند. یک زن باردار به نام لیلی نایب زاده در میان دستگیرشدگان بود.

یک سخنگوی نیروی انتظامی اذعان داشت که حداقل ۳۰۰ تن (شامل تعداد زیادی زن) در جریان حمله دوشنبه شب ۳۰ بهمن به تجمع دراویش در تهران که تا صبح روز سه شنبه اول اسفند به طول انجامید دستگیر شده اند. تعداد واقعی باید بیش از این عدد محسوب شود.

کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت ایران با صدور یک فراخوان فوری اول اسفند از سازمانهای مدافع حقوق بشر خواست تا با اتخاذ اقدامات فوری برای آزادی زنان دستگیر شده اقدام کنند.



عفو بین الملل با صدور یک اطلاعیه اقدام فوری در تاریخ ۹ فروردین ۹۷ به بازداشت خودسرانه و رفتار بیرحمانه و غیرانسانی با ۱۱ زن از دراویش گنابادی اعتراض کرد. در بیانیه عفو بین الملل آمده است که نیروی انتظامی از ضرب و شتم، اسلحه گرم، ماشینهای آپاش و گاز اشک آور برای متفرق کردن جمعیت استفاده کردند. زنان بعد از دستگیری به بازداشتگاه وزرا منتقل شدند و گفته اند که در آنجا مورد بازجوییهای رعب آور، فحاشی با صدای بلند و بازرسیهای بدنی تعرض آمیز توسط ماموران زن قرار گرفتند. طی ۲۴ ساعت بعد، ۱۰ نفر از

زنان به بخش قرنطینه زندان شهر ری (قرچک) در نزدیکی تهران منتقل شدند و مابقی آزاد شدند. اسامی کسانی که به شهری ری منتقل شدند عبارتند از: شکوفه یدالهی، سپیده مرادی، مریم فریسانی، نازیلا نوری، سیما انتصاری، شیما انتصاری، شهناز کیانی، مریم باراکوهی، الهام احمدی و آویشا جلال الدین.

بعد از چند روز، یک زن دیگر از درویش گنابادی با نام صدیقه صفابخت که ظاهراً پیشتر در زندان اوین نگهداری می شد، نیز به زندان شهری ری منتقل شد. گزارشهایی وجود دارد که برخی از زنان تحت بازجوییهای شبانه قرار دارند که همراه با خشونت کلامی و تهدید است.

در روزهای اخیر نشت گاز از سیستم فاضلاب باعث پخش بوی مشمئزکننده در محل نگهداری آنان شده است. در نتیجه، شیما انتصاری که از بیماری آسم رنج می برد، دچار مشکلات شدید تنفسی شده و نیاز به اکسیژن رسانی داشته است. یکی دیگر از زندانیان، شکوفه یدالهی، به گفته شاهدان عینی در زمان دستگیری به شدت ضرب و شتم شده و از ناحیه سر دچار جراحت شده است. مقامات ظاهراً به دلیل خودداری او از انتقال به بیمارستان با دستبند و پابند، مانع دسترسی او به مراقبتهای پزشکی شده اند.

دستگیری دانشجویان

در ادامه سرکوب شرکت کنندگان در قیام سراسری دیمه، رژیم تعداد بیشتری از دختران دانشجوی را دستگیر کرده و احکام سنگین برای آنها صادر کرد.



لیلا حسین زاده دانشجوی انسان شناسی دانشگاه تهران به ۶ سال حبس قطعی (۵ سال به اتهام اجتماع و تبانی و ۱ سال به اتهام تبلیغ علیه نظام) محکوم و به مدت دو سال ممنوع الخروج از کشور اعلام شد.

خانم بنفشه چراغی دانشجوی علوم دانشگاه تهران روز سه شنبه ۱۵ اسفند ۹۶ در محل سکونت خود توسط نیروهای امنیتی بازداشت شد.

یک دانشجوی دیگر دانشگاه تهران به نام پریسا رفیعی در حین خروج از دانشگاه دستگیر شد که هنوز در حبس به سر می برد و تلاشهای خانوادگی و وکیل او برای به دست آوردن خبری از وی و مشخص شدن علت دستگیری بی نتیجه مانده است.

پریسا رفیعی، ۲۱ ساله و دانشجوی عکاسی در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران، روز ۶ اسفند ۹۶ در حال خروج از دانشگاه توسط مأمورین لباس شخصی ربوده شد. به رغم پایان تحقیقات مقدماتی و بازجویی از پریسا رفیعی در زندان اوین، وزارت اطلاعات به دلیل آنچه بازجویی او «عدم همکاری» خوانده از آزادی این فعال دانشجویی خودداری می کند.

یک زن جوان دیگر به نام رویا صغیری ۲۴ ساله در تبریز محاکمه شد و به اتهام تبلیغ علیه نظام و توهین به رهبر به نزدیک به ۲ سال حبس محکوم شد. خانم صغیری همچنین متهم به «ظاهر شدن در انظار عمومی بدون حجاب شرعی از طریق برداشتن روسری خود در خیابان» می باشد.

خانم صغیری در تاریخ ۱۰ دی ماه در میدان ساعت تبریز دستگیر شد و در بند زنان زندان مرکزی تبریز در اسارت به سر می برد.

گروگانگیری یک زن و فرزندانش

رژیم همچنین همسر یک فعال کرد را به گروگان گرفت.



روز شنبه ۱۲ اسفند ۹۶ همسر و دو فرزند يك فعال کرد در فرودگاه تبریز هنگام بازگشت از استانبول توسط مأموران اطلاعات بازداشت شدند. آنها از دیدار با همسر و پدرشان، بارزان فاروقی، باز گشته بودند.

بچه های ۱۲ و ۵ ساله بعد از سه روز آزاد شدند، اما خانم [شتاو فاروقی](#) همچنان در اسارت به سر می برد. وی روز شنبه ۴ فروردین ۱۳۹۷ به زندان مرکزی سندج منتقل شد. وثیقه برای آزادی موقت خانم فاروقی ۲۰۰ میلیون تومان مقرر شده است.

صدور احکام سنگین برای مخالفت با حجاب اجباری

نیروی انتظامی در اطلاعیه ای که روز ۴ اسفند ۹۶ در همه رسانه های حکومتی منتشر شد اعلام کرد، «تشویق مردم به نداشتن حجاب مشمول بند دوم ماده ۶۳۹ خواهد بود که يك تا ده سال حبس دارد و قابل تبدیل به مجازات جایگزین حبس نیست.»

طبق این قانون، [مریم شریعتمداری](#) به اتهام «تشویق به فساد از طریق کشف حجاب» به يك سال حبس تعزیری محکوم شد. این حکم توسط شعبه ۱۰۹۱ دادگاه کیفری دو استان تهران روز پنجم فروردین ۹۷ صادر شد.

مریم شریعتمداری، ۳۲ ساله و دانشجوی رشته کامپیوتر در دانشگاه امیرکبیر می باشد که روز ۴ اسفند ۹۶ به دلیل اعتراض به حجاب اجباری توسط مأمور نیروی انتظامی رژیم از بالای جعبه برق به پایین پرتاب شد و از ناحیه زانو دچار آسیب شد.

کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت ایران ضمن محکوم کردن حمله، ضرب و شتم و آسیب رساندن به زنان معترض به [حجاب اجباری](#)، خواستار آزادی همه زنانی می باشد که به خاطر بی حجابی یا بدحجابی و مخالفت و اعتراض به [حجاب اجباری](#) دستگیر شده اند و صدور احکام حبس برای اعتراض به حجاب اجباری را غیرعادلانه می داند.

